

— А я иди у нѣкой „братушка“ и поискай ока сѣно или парче хлѣбъ, щѣ ти отговорятъ: „нѣма братушка, нѣма, Турцитѣ взели,“ забѣлѣзва нѣкой ядовито.

— И, братко, не гнѣви Бога, извикаха тогава нѣколко погонци изведнѣжъ. Тѣ право казватъ, че нѣматъ. Нима не виждаме ли, че двороветѣ имъ сж празни, а дѣцата имъ ходятъ гладни?

— И всичко това е взето не отъ Турцитѣ, забѣлява нѣкой отъ тѣхъ, а отъ нашитѣ. Нима ний не виждахме ли, какъ проклѣтата жидовия, съпровождана отъ казаци, обираше населението, па и ний не малко купи сѣно и пр. сме задигнали.

— Какво ний?! Нима не виждаме нашитѣ капитани, какъ взематъ отъ бѣднитѣ „Булгарци“ послѣдната крина ичумикъ?

— Тѣ грабятъ не само братушкитѣ, но и насъ, се чуваха развълнувани гласове.

Въ хана имаше ястие: бобъ, картофи, и козъя пастърма съ лукъ, миризмата на която още отъ далеко се чувствоваше. Слѣдъ като си поотпочинаха конетѣ, азъ продължихъ пѣтя безъ да хапна.

Отъ с. Тръмбешъ, пѣтя за Свищовъ се отдѣля отъ шосето влѣво и върви. испърво, покрай една незначителна рѣчица къмъ сѣверо-западъ а подиръ право къмъ сѣверъ, покрай с. Хибилий за с. Павелъ.

Безъ да се распространявамъ, ще кажа, че ако по шосето бѣше трудно пѣтуванието, то тукъ, особено, до с. Павелъ, то бѣше ужасно. Колелата положително затъваха до главинитѣ.

На сѣверъ отъ Хибилий, въ 4—5 версти, минува Плѣвенъ-Руссенското шоссе. Отъ тукъ погонцитѣ, идущи отъ Свищовъ, свъртахъ на истокъ по шосето къмъ с. Бѣла и, като стигнеха, не далеко отъ този послѣдния градъ, Руссе-Търновското шоссе, едни продължаваха пѣтя за Бѣла, други—на югъ за Търново.

Отъ Плѣвенъ-Руссенското шоссе за Свищовъ е била започната направата на ново шоссе, но не довършено, — обстоятелство, което още повече затрудняваше движението по между-селския пѣтъ. Цѣлото простран-